Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 748 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat V. WORONOFF**
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 juni 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026 met toepassing van (oud) artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. WORONOFF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*BS* 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"
Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2. Overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker, die verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 13 juni 2025 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 3 december 2025 wordt Kosovo opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Kosovo, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoeker verklaart dat hij niet naar Kosovo kan omwille van bedreigingen door de broer van zijn ex-partner.

3. De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aantoont.

3.1. Vooreerst maakt verzoeker zijn vrees voor zijn ex-schoonbroer niet aannemelijk. De commissaris-generaal stelt terdege vast dat (i) verzoeker hem gedurende de laatste vijf maanden niet meer gehoord heeft; (i) hij incoherente verklaringen aflegt over de vermeende betrokkenheid van de neven van zijn ex-vrouw bij het conflict met zijn ex-schoonbroer; (iii) de nagestuurde print-screens van oproepen en berichten van zijn vroegere schoonbroer evenmin stroken met zijn verklaringen en deze verder bewijswaarde missen.
Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet in op deze pertinente vaststellingen zodat deze onverminderd overeind blijven.

3.2. Los daarvan toont verzoeker niet aan dat het hem met betrekking tot de voorgehouden vrees voor de broer van zijn ex-partner aan nationale bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten ontbreekt.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name de COI Focus "Kosovo Algemene Situatie" van 6 januari 2025, blijkt dat Kosovo een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle etnische groepen in Kosovo hiertoe toegang hebben.
Het CGVS erkent tevens dat hervormingen nodig zijn en corruptie een pijnpunt blijft in Kosovo, maar stelt niettemin vast dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen.
Dit alles wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze toegelicht.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Kosovo redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.
Het betoog van verzoeker waarbij hij aangeeft dat er naast de (genomen) maatregelen ook een mentaliteitsverandering moet komen en hij onder meer verwijst naar corruptie teneinde de beschermingsmogelijkheden in Kosovo op de korrel te nemen, kan niet doen besluiten dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. Dat corruptie in Kosovo nog steeds wijdverspreid is en dat er

nog vooruitgang te boeken is, betreft een gegeven dat in voormelde analyse uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de Kosovaarse autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoeker zich toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

Voorts is in casu geen sprake van huiselijk geweld en is verzoeker geen vrouw zodat de algemene informatie dienaangaande waarbij gewezen wordt op de ondergeschikte positie van de vrouw ten aanzien van mannen, niet dienstig in rekening kan worden gebracht ter staving van zijn nood aan internationale bescherming.

Noch het betoog van verzoeker, noch de informatie waarnaar hij verwijst is dan ook van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Kosovo zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

De Raad stipt hierbij aan dat bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat, ook de Belgische niet, kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Er kan worden besloten dat de Kosovaarse autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen alsook in het kader van huiselijk geweld aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers eerdere verklaringen op het CGVS waarbij hij aangaf dat zijn ex-schoonbroer vaak te maken had met de politie en hij ook in de gevangenis belandde, liggen bovendien geheel in lijn met en bevestigen de voormelde informatie en conclusies inzake de beschermingsmogelijkheden in Kosovo. Er blijkt hieruit dat de Kosovaarse autoriteiten wel degelijk en effectief optreden en hun werk naar behoren doen.

3.3. Wat betreft verzoekers betoog niet te kunnen terugkeren naar Kosovo omdat hij er nooit heeft verbleven en hij enkel in België en Duitsland zijn sociaal netwerk heeft, stelt de Raad vooreerst vast dat aan deze omstandigheden geen actor van vervolging of ernstige schade, zoals omschreven in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, ten grondslag ligt. Verder wijst de Raad erop dat deze problematiek niet afdoende is om te gewagen van een daad van vervolging, zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, of als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van deze wet. Het loutere gegeven geen band te hebben met Kosovo bereikt niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Er kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Kosovo mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zal kennen. Tevens kan worden aangenomen dat het van verzoeker enige inspanning zal vergen om zijn leven verder op te bouwen in Kosovo. Hieruit kan echter niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

4. Uit niets blijkt dat er heden in Kosovo een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Kosovo, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. (Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 3 juni 2026 om 9 uur 30 staat het volgende vermeld:

"Verzoeker drukt zich uit in het Nederlands en wenst geen beroep te doen op de diensten van een tolk.
De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift. Hij heeft geen persoonlijke ervaring met de Kosovaarse politie aangezien hij van toen hij acht jaar was verblijft in België, waar de geboden overheidsbescherming afdoende is. Verder bevraagd, licht verzoeker toe dat hij inmiddels weer samen is met zijn echtgenote: zij zijn officieel gehuwd, hebben twee kinderen, wonen samen en zijn aan het werk. Verzoeker heeft in België steeds legaal gewerkt van zodra hij daartoe de mogelijkheid had."

6. Met voormelde argumentatie brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 10 maart 2026.

7. Verzoeker volhardt ter zitting in de argumenten zoals uiteengezet in het verzoekschrift waar hij voorhoudt dat de geboden overheidsbescherming in Kosovo niet afdoende is. Door hierin louter te volharden, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.
Verzoeker wijst er nog op dat hij geen persoonlijke ervaring heeft met de Kosovaarse politie, maar neemt hiermee niet weg dat, zoals besloten in punt 3.2. van voormelde beschikking, de Kosovaarse autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen alsook in het kader van huiselijk geweld aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade en dat Kosovo een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken. Zijn betoog is niet van aard te doen besluiten dat de voormelde appreciatie van de situatie in Kosovo niet langer correct of redelijk zou zijn. Dit geldt te meer nu in de beschikking ook wordt vastgesteld: *"Verzoekers eerdere verklaringen op het CGVS waarbij hij aangaf dat zijn ex-schoonbroer vaak te maken had met de politie en hij ook in de gevangenis belandde, liggen bovendien geheel in lijn met en bevestigen de voormelde informatie en conclusies inzake de beschermingsmogelijkheden in Kosovo. Er blijkt hieruit dat de Kosovaarse autoriteiten wel degelijk en effectief optreden en hun werk naar behoren doen."*

Verzoeker gaat met zijn betoog ter zitting overigens volledig voorbij aan punt 3.1. van voormelde beschikking waarin wordt uiteengezet dat hij zijn vrees voor zijn ex-schoonbroer in de eerste plaats niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker stelt dat hij inmiddels weer samen is met zijn echtgenote, officieel gehuwd is, zij twee kinderen hebben, samenwonen en aan het werk zijn en hij bij zijn vraag tot horen van 23 maart 2026 daartoe stukken ter staving van zijn familiale situatie en werk verschaft, benadrukt de Raad dat deze elementen louter betrekking hebben op zijn situatie hier in België en niet op die in zijn land van herkomst. De elementen met betrekking tot zijn situatie in België, zijn om die reden niet relevant bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. Bovendien, nu hij weer samen is met zijn echtgenote, toont verzoeker het actueel karakter van zijn beweerde vrees voor zijn schoonbroer niet aan.

Gelet op het voorgaande brengt verzoeker geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

8. Bijgevolg geeft verzoeker geen substantiële redenen op om zijn land van herkomst, Kosovo, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

9. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,	kamervoorzitter
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. MAES TORRES LOREDO